

De Bradwells

III

Een
bespottelijk
plan

KASEY STOCKTON

Kasey Stockton

Een bespottelijk plan

De Bradwells – deel 3

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Voor Jane Austen & haar geliefde Mr. Darcy

1

Marianne

Londen, 1818

Klinkklare onzin, Mari, mopperde ik tegen mezelf, terwijl ik het bankbiljet van tien pond gladstreek op mijn schoot. Er glipte wat licht door het beslagen raampje van de koets naar binnen en scheen op de sierlijke letters van Bank of England op het biljet. Meneer Marbury heeft geen enkele reden om jou af te wijzen.

Ik was bloednerveus voor de ophanden zijnde confrontatie. Die zou plaatsvinden aan de andere kant van de bordeauxrode deur van het uitgeverskantoor, maar eerst moest ik de veiligheid en rust van mijn koets nog verlaten. Ik kon mijn ogen niet van het beledigende bankbiljet afhouden – tien pond, meer niet – en negeerde de geluiden van het verkeer op de drukke weg. Hoefgekletter, krakend leer, draaiende wielen. Ik kreeg maar één kans om mijn wensen kenbaar te maken, en die zou ik niet verprutsen.

‘Bent u van gedachten veranderd, juffrouw?’ vroeg Keene, die me vanaf haar zitplaats tegenover mij hoopvol aankeek met haar ronde ogen. Mijn dienstmeid was vanaf het begin tegen dit uitje geweest.

‘Nee.’ Ik vouwde het biljet keurig op bij de versleten vouwen, stopte de tien pond weer in mijn reticule en trok de touwtjes strak aan. ‘Maar je hoeft niet mee te gaan, hoor.

Wacht hier maar.' Ik duwde het portier open en stapte in mijn eentje de koets uit. Ik had al heel vaak dingen in mijn eentje gedaan, en in dit deel van de stad was er niemand die mij zou berispen.

'Maar –'

'Wacht hier maar,' zei ik weer, en ik keek het bange meisje aan. 'Ik ben zo terug.'

Met een klik duwde ik het portier dicht en trok toen de blauwe kanten sluier voor mijn gezicht. Ik vertrouwde erop dat ik in dit deel van Londen onopgemerkt kon blijven, maar ik was niet gek. Mijn reputatie was me nog steeds heel veel waard.

Voorlopig.

De deurbel rinkelde om mijn komst aan te kondigen, en een man keek op van zijn bureau dat tegen de muur stond. Hij was jong en mager, en had heel veel weg van een secretaris, wat hij waarschijnlijk ook was. 'Kan ik u helpen, mevrouw?' vroeg hij met een nasale stem.

'Ik zou graag een onderhoud hebben met meneer Marbury, alstublieft.'

'Hebt u een afspraak?'

Inderdaad, de secretaris. 'Nee. Maar hij is vast wel bereid mij te ontvangen.' Hoopte ik. *Heb vertrouwen, Mari.*

De man stond op, als een verlaat vertoon van hoffelijkheid. 'Wie kan ik zeggen dat er is?'

'Een vrouw met wie hij heel graag wil spreken.'

De secretaris keek mij ongemakkelijk aan. Was mijn sluier zo afstotelijk? Of alleen het feit dat ik een vrouw was?

'Vraag maar aan meneer Marbury, als u me niet gelooft,' zei ik uitdagend.

De man liep gehaast weg om te doen wat ik hem had opgedragen. Ik onderdrukte de neiging om met het koordje van mijn reticule te spelen. Moeder had mij geleerd me als een dame te gedragen, en ik had me tot dusverre foutloos van die taak gekweten, ondanks de huidige situatie.

Even was ik bang dat mijn verzoek niet zou worden ingewilligd, maar gelukkig ging de secretaris mij voor naar de man die ik wilde spreken. Ik volgde hem door de korte gang en bleef staan voor een deur met daarop een gouden plaatje waarop *De heer Marbury, uitgever* stond.

Om die titel te mogen gebruiken, zou je toch eigenlijk boeken moeten *uitgeven*? Het was bijna grappig genoeg om in de lach te schieten, maar ook die neiging onderdrukte ik.

De deur zwaaide moeiteloos open en daar zag ik de magere secretaris staan voor een enorm eikenhouten bureau waarachter een gezette man zat met een snor, zo lang dat mijn kat er jaloers op zou worden.

‘Meneer Marbury.’ Ik raapte alle beetjes gemaakt vertrouwen bij elkaar en liep de kamer in. ‘Het is van het hoogste belang dat ik u te spreken krijg.’

Meneer Marbury keek van mij naar de secretaris, en ik zag hoe rood zijn wangen waren onder zijn trillende snorharen. ‘U hebt geen afspraak gemaakt, mevrouw.’

‘Dat is niet omdat ik het niet heb geprobeerd.’ Ik glimlachte even naar de man, ging toen tegenover hem zitten, en trok vinger voor vinger mijn handschoenen uit. Een overbodig gebaar, wellicht, maar ik hoopte dat ik hem daarmee liet weten dat ik niet van plan was te vertrekken voordat ik met hem gesproken had.

Zijn gezicht vertrok. Van berusting? De secretaris gaf het op en trok zich terug in de gang. Ik wachtte totdat de deur achter hem in het slot viel, waarna ik mijn handschoenen in mijn schoot legde en mijn sluier terugsloeg over mijn hoed.

‘Wij doen niet in tijdschriften, mevrouw.’

Blijkbaar herkende hij mij niet meer. Drie jaar was kennelijk voldoende om het gezicht van een jonge vrouw te laten rijpen, niettemin deed het zeer. Was ik net zo makkelijk uit zijn geheugen verdwenen als mijn manuscript? ‘Daar ben ik me terdege van bewust. U doet zelfs amper in romans.’

Die opmerking was raak. Hij leunde achterover in zijn

stoel, een afkeurende frons om zijn mond. Het was dezelfde uitdrukking die ik had gezien bij onze kennismaking, toen ik de eerste keer zijn kantoor had betreden en hij ontdekte dat de auteur van het manuscript dat hij na een schriftelijke briefwisseling had gekocht – M.H. – een vrouw was.

Maar vandaag wilde ik hem niet tegen mij in het harnas jagen. Dus was het zaak om op mijn woorden te passen.

Hij haalde een zakhorloge uit zijn vestzakje en keek hoe laat het was. ‘Ik heb zo dadelijk een bespreking met een cliënt die wel een afspraak heeft gemaakt. Dus kom ter zake.’

Met andere woorden: een beetje opschieten, alsjeblieft. Prima. Geen probleem. Maar ik was niet van plan om op zijn hatelijke opmerking in te gaan, want ik had met alle plezier een afspraak gemaakt met deze man als hij de moeite had genomen mijn brief te beantwoorden. Buiten mijn moeder om heimelijke afspraakjes maken was echter heel moeilijk vooraf te plannen, dus had dit feitelijk in mijn voordeel gewerkt. Uitjes waar ze absoluut niet achter stond kon ik beter op het laatste moment inplannen.

Ik keek hem zo vastberaden mogelijk aan. Ik stond al op achterstand omdat ik een vrouw was. En nu mijn toekomst op het spel stond, hoopte ik dat hij mij op zijn minst wilde aanhoren, hoewel hij eerder van plan leek zijn oren voor mij af te sluiten. ‘U bent eigenaar van de rechten van mijn roman, maar hebt er nog helemaal niets mee gedaan. Ik wil ze graag terugkopen.’ Ik haalde het biljet van tien pond uit mijn reticule en streek het glad op het bureaublad voor mij. ‘Ik ben bereid u de som terug te betalen die u mij destijds hebt uitbetaald, plus vijf pond voor uw tijd.’ Al deed het me pijn, toch haalde ik een tweede bankbiljet uit mijn tasje en legde het bij het eerste.

Meneer Marbury keek van mij naar de bankbiljetten en kneep toen zijn ogen tot spleetjes. ‘M.H.’

‘Inderdaad.’ Ik was niet van plan hem mijn volledige naam te onthullen, Marianne Hutton, maar hij had dus wel be-

grepen welke roman van mij stof lag te verzamelen in zijn boekenkast. Ik bleef hem aankijken, zoals ik dat ook bij mijn vader deed tijdens een partijtje schaken. ‘Gaat u akkoord met deze regeling?’

Hij haalde een mollige hand over zijn kin. ‘Nee.’

‘Wat zei u?’

‘Nee. Ik ben niet van plan om de rechten aan u terug te verkopen, mevrouw M.H.’

Ik had hem het liefst stevig van repliek gediend, maar nu was het vooral zaak om mijn mond te houden.

‘Ik heb het manuscript op legale wijze aangekocht,’ vervolgde hij, ‘en het staat mij vrij ermee te doen wat mij juist lijkt.’

Dus mijn verhaal was alleen geschikt voor een donkere kast? Zo dacht hij er niet over toen ik het hem destijds had gestuurd. ‘U hebt het manuscript nu al bijna drie jaar in uw bezit, meneer. Als u niet van plan bent de roman uit te geven, dan vind ik vast wel iemand die dat wel wil doen.’

‘Ik ben bang dat dat daar geen sprake van kan zijn.’

‘Geen sprake van – lieve help. Waarom niet? U wilt toch niet zeggen dat u nog steeds van plan bent het boek te publiceren?’ Ondanks de bewezen onbekwaamheid van meneer Marbury ontvlamde er toch een sprankje hoop in mijn binnenste.

‘Op dit moment niet, nee. Ik heb absoluut geen tijd voor een ander project. Ik ben druk bezig met een andere auteur. Een man die elk moment hier kan zijn, en u zit nu op zijn plek.’

Druk bezig met een andere auteur die genoeg geld in het laatje bracht en daarom de volle aandacht van meneer Marbury waard was, natuurlijk. Een andere auteur wiens boek zou worden uitgebracht kort nadat het mijne op de markt had zullen komen. Ik voelde een grote afkeer opkomen. ‘U hebt het over Dalton Henry, neem ik aan?’

De man gaf het niet met zoveel woorden toe, maar zijn

groeierende frustratie verraadde hem. Ik griste de bankbiljetten van zijn bureau, vouwde ze weer op en stopte ze met tegenzin in mijn reticule. Toen sloeg ik mijn sluijer weer voor mijn gezicht, stond op en trok opzettelijk langzaam mijn handschoenen aan.

Ik verachtte de man die mij mijn kans op wat tijd en aandacht van de uitgever had ontnomen. De verleiding om wat langer te blijven en een glimp op te vangen van de schuldige partij was groot. Dalton Henry was waarschijnlijk een klein mannetje, mager en bleek van het binnen zitten om aan romans te werken over eeuwenoude veldslagen en vetes. Mijn neus rimpelde vol afkeer. Dit kantoor had niets aantrekkelijks meer voor mij. De uitgever noch de mannen met wie hij samenwerkte konden mij nog bekoren.

‘Was dat het?’ zei meneer Marbury, terwijl hij probeerde me de deur uit te werken.

‘Als vijftien pond niet genoeg is, hoeveel wilt u er dan voor hebben?’

Hij slaakte een ongeduldige zucht. ‘Zoals ik al eerder zei: ik ben nog steeds van plan om de roman uit te geven.’

‘Ooit.’

‘Inderdaad,’ zei hij.

‘Daar neem ik geen genoegen mee, meneer.’ *Ooit* was niet genoeg om in mijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. *Ooit* was niet genoeg om mijn verhaal op de plank van boekwinkels en bibliotheken te krijgen. *Ooit* was niet in staat mij te bevrijden van mijn verstikkende, besloten leventje binnen de high society.

De gedachte alleen al gedwongen te worden om merklappen te borduren of op te treden voor de dinergasten van mijn moeder was genoeg om een golf van rusteloze angst in mij op te wekken. Ik had de afgelopen jaren mijn uiterste best gedaan om de perfecte dochter te zijn. Ik had niets van mijn ouders verlangd en was hun oprecht gehoorzaam geweest. Nu had ik eindelijk een plan, en nu stond meneer Marbury

met zijn lange snor en zijn harde blik mij in de weg om dat plan ten uitvoer te brengen.

‘Vijftig pond,’ zei ik. Ik had niet eens vijftig pond, maar daar ging het niet om. Papa liet zich misschien wel overhalen om mij het geld te lenen.

Zijn grijzende wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Nee.’

‘Honderd pond.’ Ik slikte. Ik leek wel gek geworden. Maar dat geld zou ik snel terugverdienen als het boek door iemand anders werd uitgegeven.

De spanning was te snijden, en ik zag aan Marbury’s gezicht dat hij mijn bod serieus in overweging nam. Ik balde mijn handen gespannen tot vuisten. Ik was er bijna. Hij stond op het punt om iets te zeggen, toen de bel rinkelde ten teken dat er iemand door de voordeur het gebouw binnen was gekomen. Meneer Marbury klemde zijn lippen op elkaar en schudde zijn hoofd alsof hij weer wat bij zinnen kwam. ‘Nee.’

Bijna was het mij gelukt om mijn manuscript terug te krijgen. Ik wist het gewoon. Bijna.

‘Mijn cliënt is er, mevrouw. Wilt u zo vriendelijk zijn om met mij mee te lopen? Dan laat ik u uit.’

Zijn cliënt, de schrijver van avontuurlijke boeken. Dalton Henry, die de boel opnieuw voor mij verprutste.

‘Als u ooit van gedachten verandert –’

Hij legde zijn hand tegen mijn rug en duwde me zachtjes de gang in. ‘Ik verander niet van gedachten.’

Ik deed een stap naar voren en liep vastberaden, maar ook welgemanierd en beschaafd voor hem uit, precies zoals mijn moeder het mij had geleerd, ook al liet ik mijn ziel achter in de klauwen van meneer Marbury. Ook al had hij mijn aanbod afgewezen, dat was niet het eind van het verhaal. Ik zou hem een bedrag aanbieden dat hij niet kon weerstaan en vervolgens terugkomen met een stapel papiergeld om hem te bewijzen dat het een reëel bod was.

Bij het bureau van de secretaris in de hal stonden twee mannen. Ik zag met een schok dat hoewel de ene man in-

derdaad smal was met een teint die aan de bleke kant van het kleurenspectrum thuishoorde – de secretaris – de andere man in elk opzicht zijn tegenpool was. Breedgeschouderd en lang, met bruine krullen, een tikje rommelig, ondanks duidelijke pogingen om zijn wilde lokken in bedwang te krijgen. In zijn ene hand hield hij zijn hoed vast en in zijn andere een stapel papier. Was dit Dalton Henry, de schrijver? Niet klein, niet bleek, en in geen enkel opzicht een man die avontuurlijke boeken schreef, enkel en alleen omdat hij zelf nooit iets avontuurlijks zou beleven. Met zijn ongedwongen en imposante houding straalde hij status en prestige uit. Hij zat zo te zien heel goed in zijn vel, wat aantoonde dat hij bepaald niet wereldvreemd was.

Als zijn gewichtige uitstraling het gevolg was van zijn succes als schrijver, zou hij onmiddellijk in mijn achting dalen. Maar vreemd genoeg hoopte ik stiekem dat dat niet het geval was.

‘Ah, meneer Henry.’ Marbury’s zelfvoldane grijns bezorgde mij een branderig gevoel in mijn maag. ‘Een ogenblik geduld, alstublieft. Ik kom zo bij u.’

Meneer Henry draaide zich om naar de uitgever. Op het moment dat onze blikken elkaar kruisten, kon ik wel door de grond zakken. Ondanks de sluier die mijn gezicht bedekte, lichtten zijn ogen op toen hij mij herkende, en moest ik moeite doen om de onbetamelijke vloek die op mijn lippen danste in te slikken.

Dit was niet Dalton Henry, een volkomen onbekende schrijver. Nee, dit was Henry Bradwell, een echte heer en al jaren een goede huisvriend.

Lieve help. Nu zat ik pas echt in een lastig parket.

De Bradwells

III

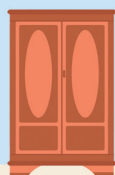
Henry

Ik, Henry Bradwell, heb ontzettend veel moeite gedaan om mijn geheime identiteit en beroep als schrijver voor iedereen verborgen te houden, zelfs voor mijn familie. Maar een toevallige ontmoeting met een vriendin van de familie, Marianne, heeft veel meer onthuld dan me lief is. Ze heeft beloofd haar mond te houden, maar aan haar discretie zijn wel bepaalde voorwaarden verbonden...

Marianne

Ik, Marianne Hutton, wil inderdaad wel iets terug in ruil voor het bewaren van het geheim van Henry. Hij zal mij als escorte door het nieuwe balseizoen heen moeten loodsen, zodat hij me kan helpen met mijn project. Daarna gaan we gewoon allebei weer onze eigen weg. Toch?

Kasey Stockton schrijft voornamelijk Regency-romans, al schrijft ze als fan van happily ever afters ook graag feelgood die in het heden speelt. Haar boeken bevatten de perfecte mix van humor en romantiek. *Een bespottelijk plan* is het derde deel in de serie *De Bradwells*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3662 6

9 789029 736626

KokBaekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

